

Τάσος Ανθουλιάς

**ΠΟΛΙΤΙΚΗ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ
ΟΧΙ ΓΙΑ ΤΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ**

Μια προσπάθεια παρουσίασης της εξέλιξης
της ελληνικής κοινωνίας
όπως την έζησα μέσα από προσωπικές εμπειρίες

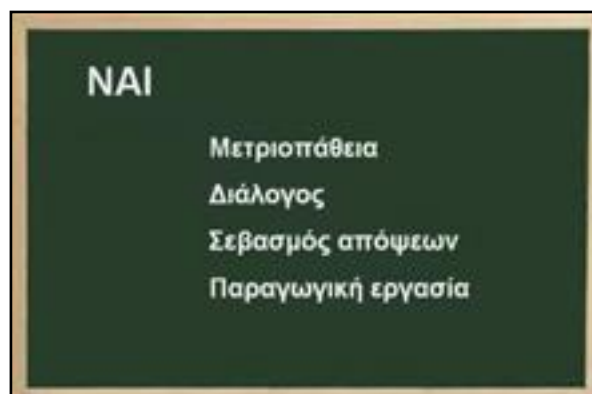
ΧΕΛΙΔΟΝΙ 2023

Γεννήθηκα στις 21 Αυγούστου 1945 μέσα στην ατμόσφαιρα του εμφύλιου. Ο πατέρας μου, στη διάρκεια της κατοχής, ήταν τομεάρχης (ή κάτι τέτοιο) του ΕΑΜ στον Βύρωνα. Έτσι, μετά τον πόλεμο, γνώρισε το κυνηγητό της δεξιάς, αλλά και τον ολοκληρωτισμό (και την ίντριγκα) του κομμουνιστικού κόμματος.



Γι' αυτό και το μήνυμα που ήθελε να δώσει στα παιδιά του ήταν εναντίον του φανατισμού, του δογματισμού, των ιδεοληψιών, της απόλυτης αλήθειας και της διάθεσης για κατάληψη της (όποιας) εξουσίας.

Αντίθετα, ήταν υπέρ της μετριοπάθειας, του διαλόγου, του σεβασμού των διαφορετικών απόψεων και της παραγωγικής εργασίας.



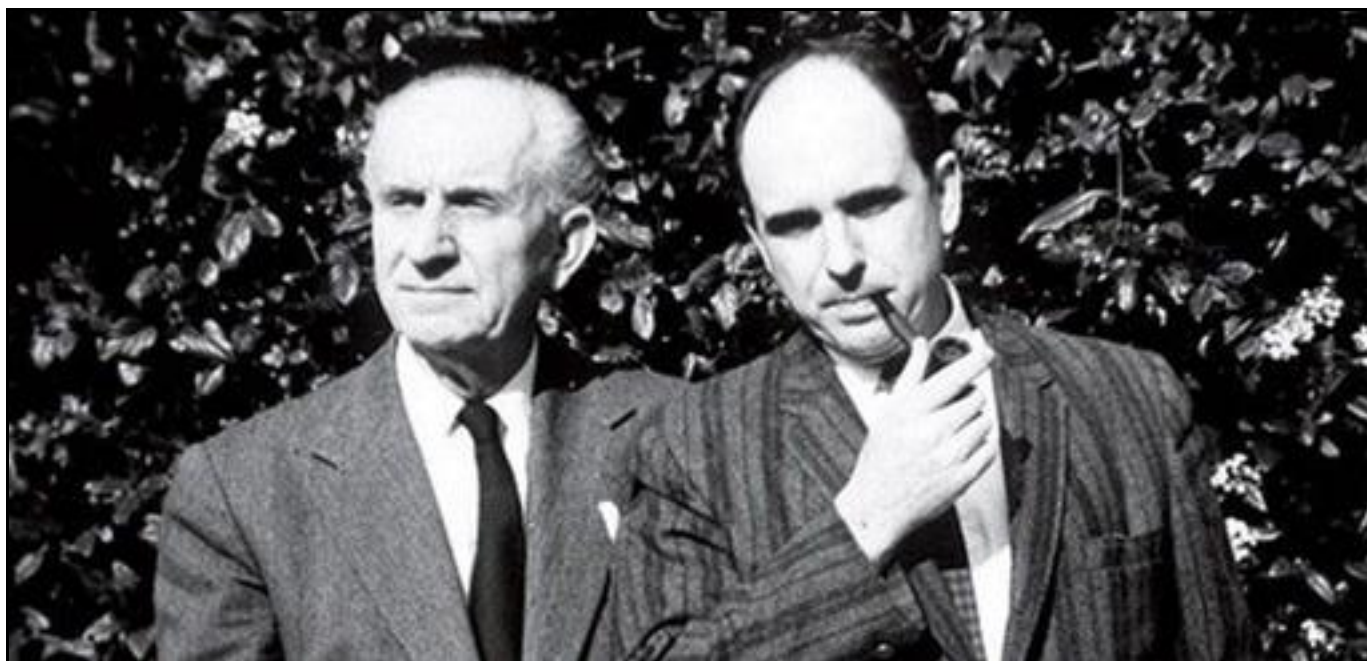
Μεγάλωσα, λοιπόν, μέσα σε αυτό το κλίμα και η πρώτη μου πολιτικοποίηση έγινε στο Γυμνάσιο, όταν δημιουργήθηκε το μαθητικό κίνημα για την Παιδεία. Ίσως αυτός να είναι και ένας από τους λόγους που σε όλη τη ζωή μου ασχολήθηκα –και συνεχίζω να ασχολούμαι– με την εκπαίδευση και την παιδεία.



Ο ορθολογισμός, στον οποίο παρέμεινα πάντα πιστός, μαζί με τη δημοκρατική ανατροφή μου, με τοποθέτησαν, φυσικά, στην αντιβασιλική πλευρά. Έτσι, η λεγόμενη «αποστασία» με έσπρωξε να συνταχθώ με εκείνους που τα ανάκτορα «καταδίωκαν»: την Ένωση Κέντρου.



Και εντάχθηκα στην ΕΔΗΝ, όπου, όπως ήταν φυσικό, ακολούθησα την πιο ριζοσπαστική πλευρά της, που εκφραζόταν από τις τότε απόψεις του Ανδρέα Παπανδρέου.



Στη διάρκεια της δικτατορίας ήμουν στη Θεσσαλονίκη σπουδάζοντας στην Πολυτεχνική Σχολή.



Ένα χρόνο μετά την επιβολή της δικτατορίας ήρθα σε επαφή με την πενταμελή πολιτική επιτροπή του ΠΑΚ της Βόρειας Ελλάδας. Ας σημειωθεί ότι εδώ και πολλά χρόνια τα μέλη αυτής της επιτροπής είναι εκτός ΠΑΣΟΚ – στα σπίτια τους. Δραστηριοποιήθηκα, λοιπόν, στον χώρο της νεολαίας και είχα κι εγώ την τύχη των περισσότερων από αυτούς που ενεργοποιήθηκαν.

Μόλις έγινε η μεταπολίτευση, συμμετείχα στην οργάνωση του ΠΑΣΟΚ και εκλέχτηκα Γραμματέας της Νεολαίας ΠΑΣΟΚ στη Βόρεια Ελλάδα. Ας σημειωθεί ότι ήμουν ο μόνος εκλεγμένος στη Νεολαία του ΠΑΣΟΚ εκείνη την εποχή – όλοι οι άλλοι ήταν διορισμένοι από το Εκτελεστικό Γραφείο.



Δεν χρειάστηκε να περιμένω (όπως πολλοί άλλοι) πέντε, δέκα ή και είκοσι χρόνια για να «ανοίξουν τα μάτια μου» και να αποχωρήσω από το ΠΑΣΟΚ. Έξι μήνες έφταναν για να καταλάβω τι συνέβαινε και πού θα οδηγούσε αυτή η ιστορία. Έτσι, τον Φεβρουάριο του 1975 παραιτήθηκα από τη θέση μου, στέλνοντας στον Τύπο μια ανακοίνωση-καταγγελία. Και πήγα στο σπίτι μου.

Είχα ήδη ξεκαθαρίσει μέσα μου ότι όχι μόνο ο σκοπός δεν αγιάζει τα μέσα, αλλά και ότι, αντίθετα, τα μέσα προσδιορίζουν τελικά τον σκοπό. Είναι αδύνατο με τη χρήση ανήθικων μέσων να επιτευχθεί ένας ηθικός σκοπός. Ουσιαστικά, ο σκοπός μιας πολιτικής δράσης είναι ταυτισμένος με την πολιτική τακτική.



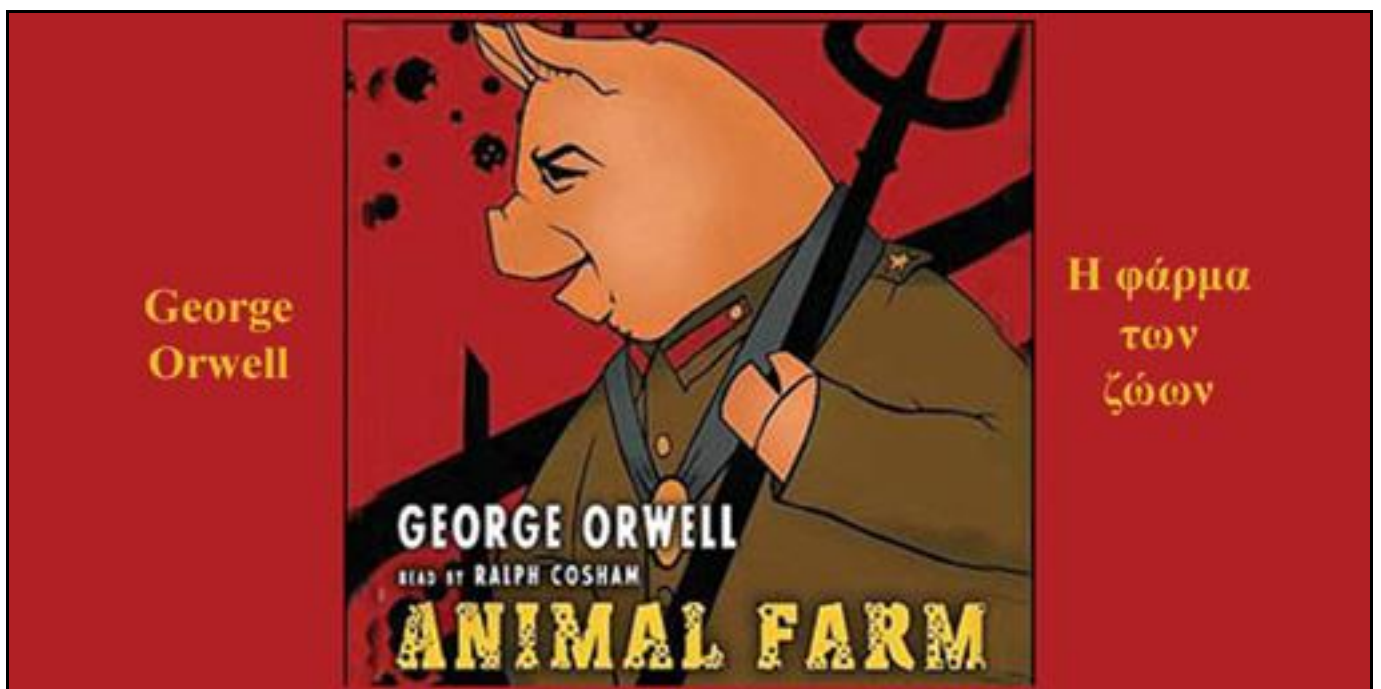
Η καθημερινή ζωή και δραστηριότητα των στελεχών ενός κόμματος καθορίζει και την πολιτική που θα εφαρμόσει αυτό το κόμμα όταν θα βρεθεί στην εξουσία. Είναι αστείο να περιμένεις από έναν αμοραλιστή πολιτικό να εφαρμόσει μια κοινωνική πολιτική...



Η μυθολογία που έχει σχέση με τον Ρομπέν των Δασών είναι σίγουρα ηθικοπλαστική – δυστυχώς, όμως, δεν την έχουμε δει ποτέ να εφαρμόζεται.



Αντίθετα, έχουμε δει συχνά παραλλαγές της «Φάρμας των ζώων». Υποθέτω πως αν είχε υπάρξει ο Ρομπέν, η εξέλιξη της ιστορίας θα ήταν διαφορετική.



Μετά τον ερχομό του Ριχάρδου του Λεοντόκαρδου, ο Ρομπέν θα αναλάμβανε ένα μεγάλο μέρος της εξουσίας μαζί με τα αντίστοιχα φέουδα και προνόμια ...



... ο Γιαννάκης θα γινόταν διευθυντής κάποιας ΔΕΚΟ ...



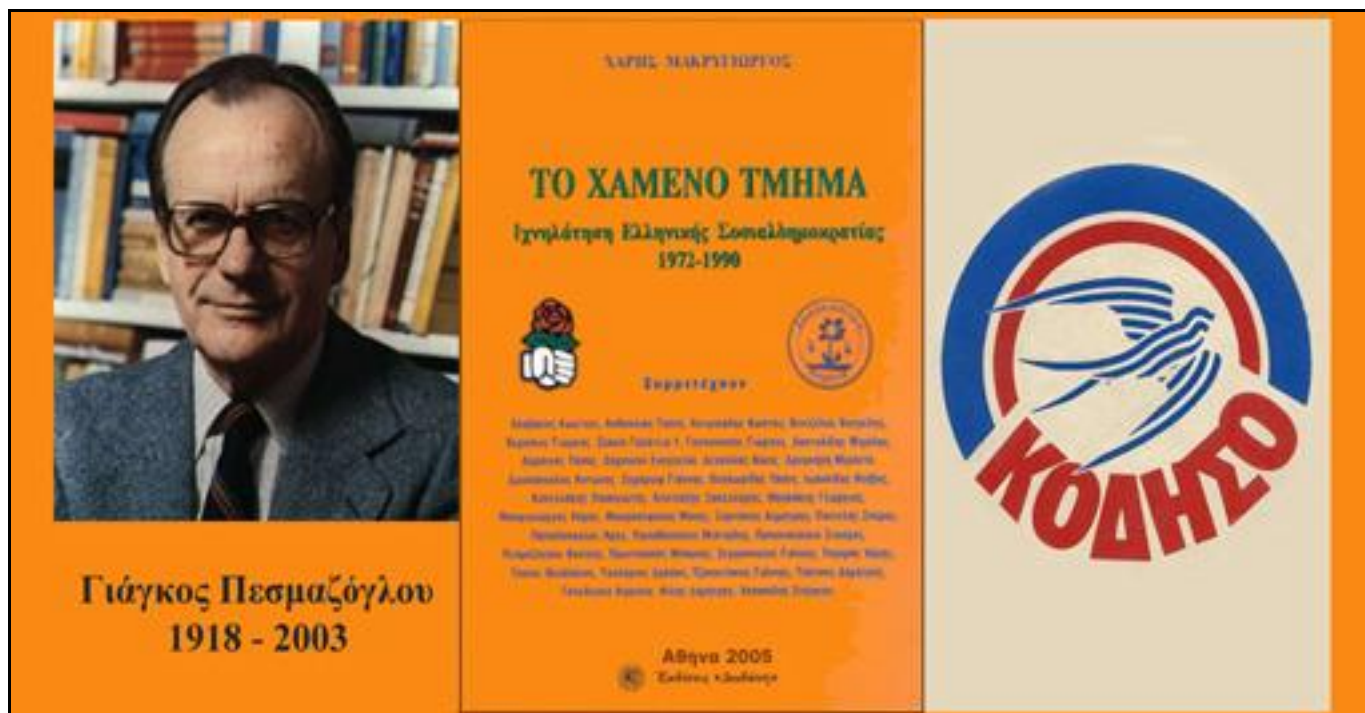
... και ο παπα-Τακ θα ήταν ο εκκλησιαστικός ηγέτης που θα ξεκοκάλιζε όχι μόνο τα βασιλικά ελάφια, αλλά και την εκκλησιαστική περιουσία.



Με αυτές τις σκέψεις παρακολουθούσα «από έξω» την πολιτική ζωή και ασχολήθηκα επιστημονικά με το σημαντικότερο (για μένα) πολιτικό ζήτημα: την εκπαίδευση. Και το 1978 γύρισα ξανά (από τη Θεσσαλονίκη) στην Αθήνα.



Λίγο αργότερα, όταν δημιουργήθηκε το ΚΟΔΗΣΟ θέλησα να δώσω άλλη μια ευκαιρία στα οράματά μου. Πήρα ένα φάκελο με τα βιογραφικά μου (το επιστημονικό και το πολιτικό) και πήγα στα γραφεία του κόμματος που είχε ιδρύσει ο Γιάγκος Πεσμαζόγλου.



Εκεί συνάντησα τον Νίκο Αργυρόπουλο. Δεν χρειάστηκα περισσότερα από λίγα λεπτά για να αισθανθώ ότι ήμουν στο σωστό μέρος – ότι βρισκόμουν σε έναν χώρο όπου μπορούσα να κρατήσω την αξιοπρέπειά μου, όπου ήταν δυνατό να διατυπώσω ελεύθερα τις απόψεις μου χωρίς να κοιτάζω με καχυποψία για να δω τι γίνεται πίσω από την πλάτη μου.

Βρισκόμουν σε έναν χώρο όπου θα δημιουργούσα φίλους και όχι εχθρούς, θα συναντούσα ανθρώπους για συζήτηση, όχι για αντιδικία.



Είκοσι πέντε χρόνια μετά, στην κηδεία του Γιάγκου Πεσμαζόγλου, ήρθε η επιβεβαίωση αυτής της αλήθειας. Έβλεπε κανείς όλα τα παλιά στελέχη να χαιρετιούνται με συγκίνηση. Η θλίψη για τον θάνατο του Προέδρου ήταν ανακατεμένη με τη νοσταλγία για τις παλιές όμορφες μέρες και τις ωραίες φιλίες. Έμοιαζε με αυτές τις συγκεντρώσεις, όπου παλιοί συμμαθητές, μετά από είκοσι ή τριάντα χρόνια, ξαναβρίσκονται και θυμούνται ασήμαντα (από αντικειμενική σκοπιά) πράγματα που, όμως, έχουν μια μεγάλη συναισθηματική αξία: κουβαλούν μαζί τους την ατμόσφαιρα εκείνης της εποχής – τις ανθρώπινες σχέσεις.



Έλεγα στον Τάσο Δαρσινό ότι θυμόμουν το αεροπορικό ταξίδι του γυρισμού από την Κρήτη (μετά από ένα εκπαιδευτικό συνέδριο). Είχε πολύ κακό καιρό, το αεροπλάνο έτρεμε και ο Τάσος δήλωνε το φόβο του. Κι εγώ προσπαθούσα να τον πείσω (κάνοντας τάχατες ότι δεν φοβάμαι και προσπαθώντας να μη χύσω πάνω μου τον καφέ μου) πως δεν υπήρχε κανένας λόγος ανησυχίας. Φυσικά, με τον Δημήτρη Νικολινάκο δεν ήταν δυνατό να μη θυμηθώ τις ταβέρνες της Χαραυγής.

Είμαι βέβαιος, όμως, πως κανείς δεν θα μπορούσε να θυμηθεί, για παράδειγμα, ποιοι ήταν υπέρ και ποιοι κατά της καθιέρωσης του «μονοτονικού» στην εκπαίδευση – σίγουρα υπήρχαν διαφορετικές απόψεις, αλλά αυτό δεν ήταν το μείζον.



Εκείνο που είχε σημασία ήταν ότι η άποψη του καθενός δεν αποτελούσε εργαλείο σύγκρουσης και αφορμή για προσωπικές αντιπαραθέσεις μέχρις εξοντώσεως – μια πρακτική που ζούσα καθημερινά στους έξι μήνες της θητείας μου στο ΠΑΣΟΚ. Στο ΚΟΔΗΣΟ η πλειοψηφία απλώς αποφάσιζε – δεν έσφαζαν τους διαφωνούντες...

Θυμάμαι μια σοβαρή διαφωνία μου με τον Γιώργο Κριμπά (που εκείνη την εποχή ήταν Αντιπρύτανης στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας και αργότερα έγινε εκπρόσωπος της Ελλάδας στον ΟΟΣΑ) – όχι όμως για την ίδια τη διαφωνία (την ουσία της οποίας έχω ξεχάσει), αλλά για τις συνθήκες μέσα στις οποίες εκφράστηκε αυτή η διαφωνία.



Γιώργος Κριμπάς

Ήταν Μάρτης του 1982. Ήμασταν και οι δύο μέλη του Πολιτικού Γραφείου – ο Γιώργος υπεύθυνος για θέματα ανώτατης εκπαίδευσης και εγώ υπεύθυνος για θέματα γενικής εκπαίδευσης. Τότε κατατέθηκε για ψήφιση ο νόμος-πλαίσιο του ΠΑΣΟΚ για την ανώτατη παιδεία.



Ο Γιώργος έλειπε για μερικές μέρες στην Αγγλία. Εγώ κάθισα όλο το βράδυ και έγραψα μια εκτεταμένη ανακοίνωση του κόμματος, στην οποία «ξετίναζα» σημείο προς σημείο

όλο το νομοσχέδιο. Το πρωί την έδειξα στον Γιάγκο, εκείνος συμφώνησε και τη στείλαμε στα μέσα ενημέρωσης.



Το επόμενο Σάββατο ήταν το τελευταίο Σάββατο της Αποκριάς και αποφασίσαμε με τη νεολαία να οργανώσουμε, στον πρώτο όροφο των γραφείων, ένα μασκέ πάρτι. Η οργάνωση ήταν θαυμάσια (μέχρι και φωτορυθμικά είχαν μπει), η μουσική στη διαπασών και όλοι μασκαρεμένοι.



Εγώ αποφάσισα, εκ των ενόντων, να ντυθώ «γυναικολόγος»: Βρήκα μια λευκή ιατρική μπλούζα, χτένισα τα μαλλιά μου αλά Τζέρι Λιούις, φόρεσα κάτι περίεργα γυαλιά χωρίς φακούς, έβαλα στο τσεπάκι της μπλούζας μερικά προφυλακτικά (έτσι που να φαίνονται) και κρέμασα από τη μέση μου ένα από αυτά τα εργαλεία με τα οποία ξεβούλωναν παλιά τους νεροχύτες (κατάλληλο, προφανώς, για εκτρώσεις).



Πάνω στους χορούς και τα γέλια έρχεται η Ελένη Καδά και μου λέει ότι ο Κριμπάς έχει έρθει, είναι στον δεύτερο όροφο και θέλει να μου μιλήσει. Όπως ήμουν, ανεβαίνω επάνω και βρίσκω τον Κριμπά σε ένα γραφείο. Είχε ενοχληθεί πολύ από την ανακοίνωση που είχα βγάλει για το νόμο-πλαίσιο του ΠΑΣΟΚ γιατί εκείνος δεν ήθελε να φανεί ότι είμαστε τελείως αντίθετοι (ίσως και για λόγους σκοπιμότητας).

Για αρκετή ώρα συζητήσαμε το θέμα με τη σοβαρότητα που του άξιζε – άσχετα αν η δική μου εμφάνιση δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί κατάλληλη για μια τέτοια συζήτηση: η σκηνή θα ταίριαζε περισσότερο σε μια σουρεαλιστική ταινία. Αφού τελειώσαμε, κατεβήκαμε μαζί στον πρώτο όροφο και συνεχίσαμε τη διασκέδαση...

Διαβάζοντας όλα αυτά, ένας τρίτος θα μπορούσε να σκεφτεί ότι παίζαμε, ότι μάλλον δεν παίρναμε την πολιτική στα σοβαρά. Το ακριβώς αντίθετο. Αν δεν είσαι «ψώνιο», χρειάζεσαι μεγάλη πίστη στις αρχές σου και μεγάλο ψυχικό σθένος για να αντιμετωπίσεις ένα εντελώς αρνητικό πολιτικό περιβάλλον που δημιουργούσε ο λαϊκισμός του ΠΑΣΟΚ.

Στη φωτογραφία ο Γιάγκος Πεσμαζόγλου μιλά με τον Κώστα Μητρόπουλο στα εγκαίνια της έκθεσης πολιτικής γελοιογραφίας, που οργάνωσε το ΚΟΔΗΣΟ.



Με τον Μπάμπη Πρωτοπαπά, τη φίλη Γεωργία Μπέρτσου και άλλους Κοδησίτες στην κατάθεση στεφάνου στο Πολυτεχνείο.



Ο Μπάμπης Πρωτοπαπάς είχε αναλάβει τη Δυτική Στερεά και την Ήπειρο. Πηγαίναμε μαζί, με ένα νοικιασμένο αυτοκίνητο και μια ντουντούκα, περιοδεύεις σε όλη αυτή την περιοχή, στα περισσότερα μέρη της οποίας δεν είχαμε κανένα δικό μας μέλος (κι αν υπήρχαν συμπαθούντες, αυτοί το κρατούσαν μυστικό από τους συχωριανούς τους). Θυμάμαι μια φορά στη Ναύπακτο.

Όπως πάντα, η οργάνωση ήταν πολύ απλή: ο Μπάμπης καθόταν σε ένα καφενείο κι εγώ έκανα βόλτες με το αυτοκίνητο στους δρόμους, καλώντας με τη ντουντούκα τον κόσμο να έρθει στο καφενείο για να ακούσει τον Μπάμπη.



Συνήθως, μαζεύονταν οι πιο δυναμικοί αντίπαλοι: αυτοί που θα τον «αντιμετώπιζαν». Ο Μπάμπης, ήρεμος, συζητούσε μαζί τους – για να τον ακούσουν, βέβαια, οι διστακτικοί που στέκονταν σε απόσταση. Ποτέ δεν δημιουργήθηκε κάποιο σοβαρό πρόβλημα...



Πολύ συχνά πήγαινα σε συνελεύσεις φορέων (ιδιαίτερα εκπαιδευτικών) ως εκπρόσωπος του ΚΟΔΗΣΟ. Αντιμετωπιζόμουνά πάντα με σεβασμό, όχι απλώς ως ένας εκπρόσωπος κάποιου «μικρού» κόμματος, αλλά ως εκπρόσωπος ενός κόμματος, του οποίου οι θέσεις ήταν σεβαστές – ακόμα κι αν κάποιοι δεν συμφωνούσαν με αυτές.



Μια φορά, μάλιστα, το Διοικητικό Συμβούλιο της Ομοσπονδίας Ιδιοκτητών Φροντιστηρίων Ξένων Γλωσσών με κάλεσε (μόνο εμένα από τους εκπροσώπους όλων των κομμάτων) να παραβρεθώ σε μια συνεδρίασή του για να πω τις απόψεις του ΚΟΔΗΣΟ πάνω στο θέμα της οργάνωσης του PALSO.



Εδώ είμαι ως εκπρόσωπος του ΚΟΔΗΣΟ στο πρώτο συνέδριο για την πληροφορική – δεύτερος από αριστερά στην πρώτη γραμμή.



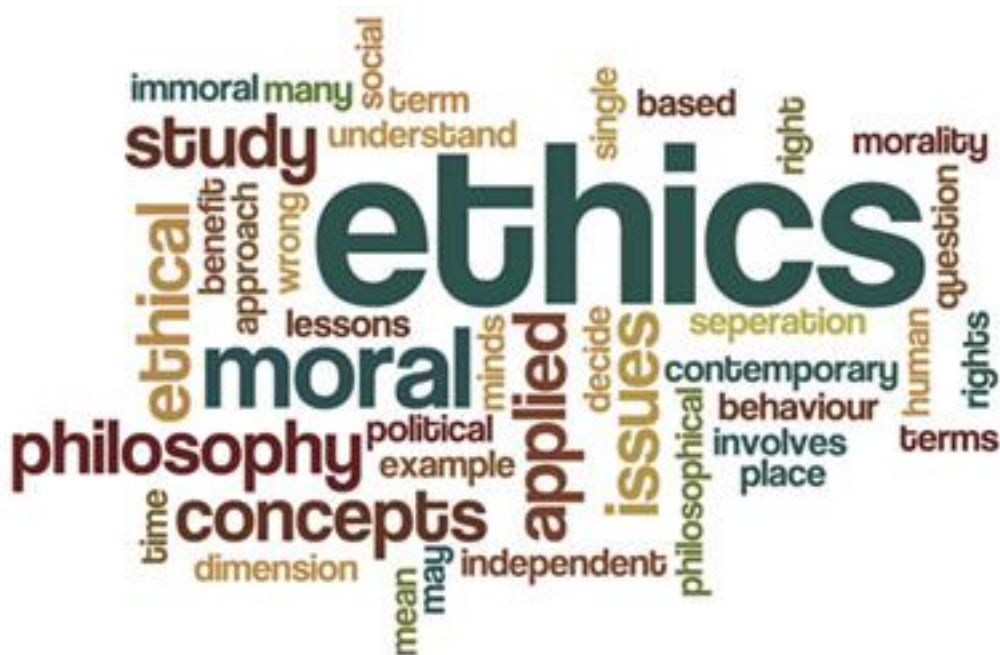
Ξεχωριστή τιμή για μένα ήταν η ιδιότητα που είχα ως υπεύθυνος για τη νεολαία του κόμματος. Μια «μικρή» νεολαία που, όμως, διέφερε ριζικά από όλες τις νεολαίες των άλλων κομμάτων. Ήταν νέοι που δεν συμμετείχαν ελπίζοντας να κερδίσουν ανταλλάγματα (καριέρα, θέσεις κλπ.) από αυτή τη συμμετοχή τους (όπως οι περισσότεροι των δύο μεγάλων κομμάτων).



Ούτε βρίσκονταν στο ΚΟΔΗΣΟ έχοντας παρασυρθεί από διάφορες «ιδεολογίες», πιστεύοντας ότι κατέχουν την «απόλυτη αλήθεια» (όπως οι περισσότεροι των κομμάτων της αριστεράς που είχαν αντικαταστήσει τη θρησκοληψία με την ιδεοληψία).



Το χαρακτηριστικό των στελεχών της νεολαίας ήταν το ήθος. Κι αυτό αποδείχτηκε από την προσωπική πορεία του καθενός στη μετέπειτα ζωή και δραστηριότητά του. Δεν είναι καθόλου απλό και εύκολο, μέσα σε μια κοινωνία των διαπλεκόμενων συμφερόντων και της εκτεταμένης διαφθοράς, να διατηρήσεις τις αρχές σου...



Το 1987 εγκαταστάθηκα στη Ρόδο, αφού κλήθηκα να διδάξω στα Παιδαγωγικά Τμήματα του Πανεπιστημίου Αιγαίου τη χρήση της πληροφορικής στην εκπαίδευση.



Ακολουθώντας την πολιτική πορεία του Πεσμαζόγλου –και πιστεύοντας ότι το μείζον ζήτημα ήταν η αντιμετώπιση της διαφθοράς του ΠΑΣΟΚ– εντάχθηκα στη Νέα Δημοκρατία.



Από το 1989 ως το 1993 ήμουν υπεύθυνος του Γραφείου Τύπου της Νομαρχιακής Επιτροπής Δωδεκανήσου της Νέας Δημοκρατίας και εκπρόσωπός της σε όλες τις συζητήσεις στα τοπικά μέσα ενημέρωσης (ραδιόφωνο, τηλεόραση).



Ένα σημαντικό γεγονός για μένα ήταν η δημόσια δήλωση του Νίκου Νικολάου (επικεφαλής του ψηφοδελτίου του ΚΚΕ στα Δωδεκάνησα) ότι ο μόνος με τον οποίο μπορούσε να συζητήσει με σοβαρότητα και υπευθυνότητα στα μέσα ενημέρωσης ήμουν εγώ (προφανώς, αφού είχα θητεύσει στο ΚΟΔΗΣΟ).



Φυσικά, όλα αυτά που ανέφερα δεν θα μπορούσαν να υπάρξουν αν δεν ήταν Πρόεδρος ο Γιάγκος Πεσμαζόγλου. Η προσωπικότητά του ήταν καταλυτική – έδινε τον τόνο, το ύφος και το ήθος. Ο λόγος του ήταν ακριβής, σοβαρός και υπεύθυνος.



Πολλές φορές, στο Πολιτικό Γραφείο, του λέγαμε να χρησιμοποιήσει κάποιες λέξεις πιο έντονες ή πιο «πολιτικές» (με την τρέχουσα έννοια). Η άρνησή του ήταν απόλυτη και αφοπλιστική.



Το ΚΟΔΗΣΟ, όμως, δημιουργήθηκε σε λάθος χρονική στιγμή. Δεν αντιστοιχούσε στην εξέλιξη της ελληνικής κοινωνίας με την καθοδήγηση του Ανδρέα Παπανδρέου, ο οποίος επανήλθε κάτω από «περίεργες» συνθήκες το 1994.

ΖΗΤΟΥΜΕΝΑ

Ευρωπαϊκή πορεία της Ελλάδας

Εκσυγχρονισμός της κοινωνίας

Κοινωνικό πρόσωπο του κράτους

Και, δυστυχώς, η (πραγματική) ευρωπαϊκή πορεία της Ελλάδας, ο (πραγματικός) εκσυγχρονισμός της και το (πραγματικό) κοινωνικό πρόσωπο του κράτους ήταν ακόμα στα ζητούμενα.

Αντίθετα, η εκτεταμένη διαφθορά, η αποσύνθεση του κράτους, η διάλυση του κοινωνικού ιστού, η απουσία κοινωνικής πολιτικής και η συνεχής υποβάθμιση της παιδείας ήταν ακόμα τα χαρακτηριστικά της ελληνικής πραγματικότητας.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

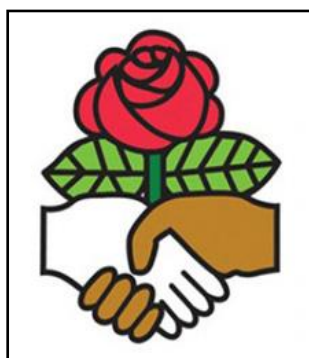
Εκτεταμένη διαφθορά

Αποσύνθεση του κράτους

Διάλυση του κοινωνικού ιστού

Απουσία κοινωνικής πολιτικής

Υποβάθμιση της Παιδείας



Ποιες ήταν οι δικές μου απόψεις; Απόψεις που διαμορφώθηκαν και μέσα από τις πολιτικές, επαγγελματικές και κοινωνικές εμπειρίες μου. Οι γνωστοί μου γελούσαν (κοροϊδευτικά) όταν με άκουγαν να λέω ότι:

- Πολιτικά είμαι φιλελεύθερος (αφού πιστεύω πως οι επιχειρηματικές και παραγωγικές δραστηριότητες δεν πρέπει να ανήκουν στον δημόσιο τομέα)...
- Κοινωνικά είμαι σοσιαλιστής (αφού πιστεύω ότι το κράτος είναι αναγκαίο κυρίως για την εκπαίδευση, την υγεία και την –πραγματική– κοινωνική πρόνοια)...
- Φιλοσοφικά είμαι ορθολογιστής (αφού δεν δέχομαι καμιά άποψη χωρίς μια πλήρως τεκμηριωμένη απόδειξη που να στηρίζεται αποκλειστικά και μόνο σε επιστημονικά δεδομένα)...
- Και ηθικά είμαι αναρχικός (αφού δεν δέχομαι την τρέχουσα κοινωνική, θρησκευτική και ατομική ηθική – που τη θεωρώ ανήθικη, υποκριτική, κομπλεξική και διεφθαρμένη).

A close-up photograph of the bronze statue 'The Thinker' by Auguste Rodin. The statue is shown from the chest up, with the figure's head bowed and resting on his right hand, which is clasped over his chin. The bronze has a greenish patina, and the lighting highlights the intricate details of the musculature and the texture of the metal. The background is a clear, bright blue sky.

Ακολούθησε, λοιπόν, η περίοδος Καραμανλή. Ναι, του μικρού και θλιβερού Καραμανλή.



Που αφού έκανε κέφι τραγουδώντας αγκαλιά με τον Τσοχατζόπουλο...



... έδειξε ιδιαίτερο ενδιαφέρον στο παιχνίδι με το playstation.



Να σας πω την αλήθεια είχα αρχίσει τότε να ελπίζω, διαβάζοντας προεκλογικά το εξαιρετικό πρόγραμμα της Νέας Δημοκρατίας που είχε σχεδιάσει ο Γιώργος Σουφλιάς ο οποίος, ως υπουργός Παιδείας στην κυβέρνηση Κωνσταντίνου Μητσοτάκη, είχε προσπαθήσει να ξεκινήσει μια σοβαρή αναβάθμιση της εκπαίδευσης.



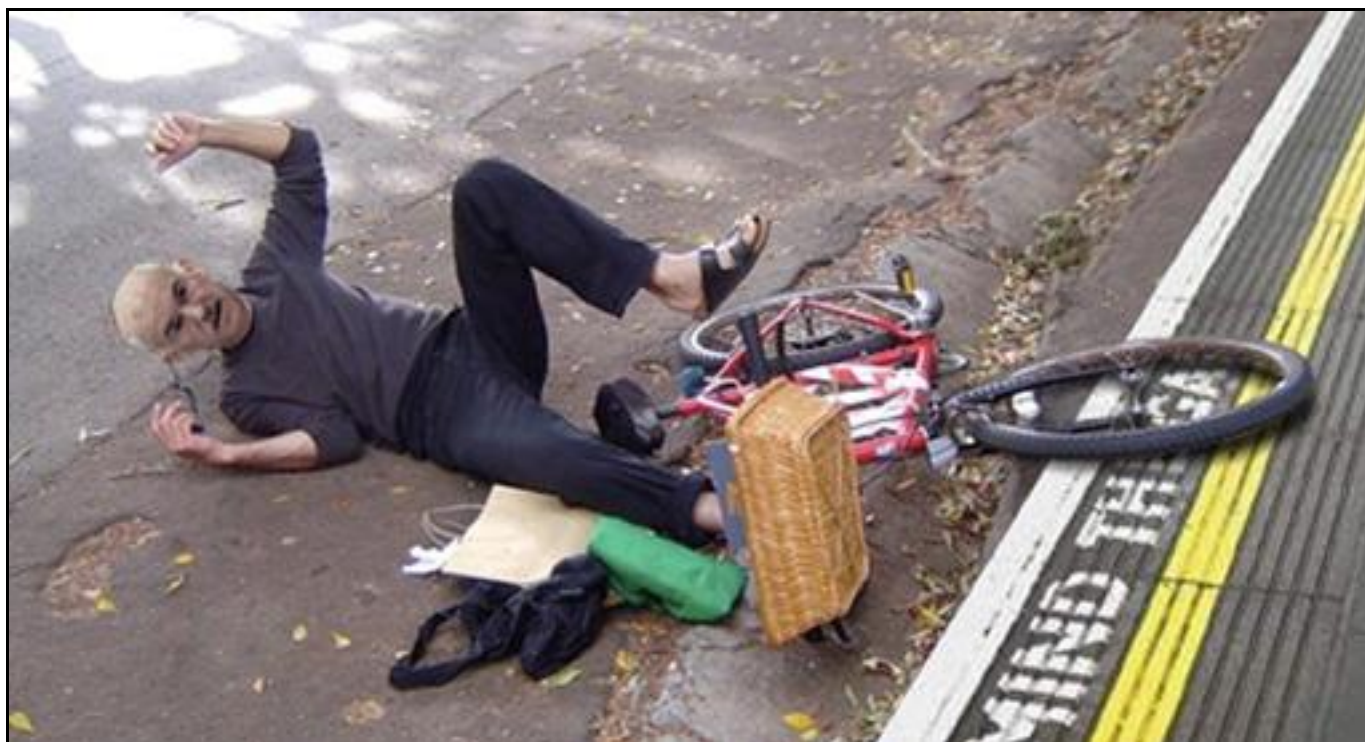
Αλλά ο θλιβερός Καραμανλής δεν ήταν για τέτοια. Διάλεξε για βασικούς συνεργάτες του ανθρώπους σαν κι εκείνον, όπως ήταν, για παράδειγμα, ο επόμενος Πρόεδρος της Δημοκρατίας που εμφανίζεται τρομοκρατημένος από τον Μινώταυρο του υποτιθέμενου νεοφιλελευθερισμού και γι' αυτό άρχισε τότε να διορίζει στο δημόσιο κάθε πικραμένο για να ανταγωνιστεί με επιτυχία την πολιτική του ΠΑΣΟΚ.



Α, ναι, είχε για εκπρόσωπο τον κύριο Αντώνη – πολύ υψηλού επιπέδου.



Ωσπου φτάσαμε στην οικονομική κρίση. Ο θλιβερός Καραμανλής την κοπάνισε. Κι έτσι ήρθε με το ποδήλατό του ο ΓΑΠ, κατά κόσμον Γεώργιος Ανδρέα Παπανδρέου.



Και άρχισαν τα μνημόνια, αφού δεν είχαμε πια να πληρώσουμε μισθούς, συντάξεις και τοκοχρεολύσια για τα δανεικά που είχαμε πάρει και ελπίζαμε πως θα τα πληρώσουν τα παιδιά και τα εγγόνια μας.



Αλλά ο σοφός ελληνικός λαός εξέλεξε τον Σαμαρά νέο πρόεδρο της Νέας Δημοκρατίας, ίσως γιατί ήθελε να τον συγχαρεί που είχε ρίξει παλιότερα την κυβέρνηση του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη.



Κι έτσι άρχισαν από τον Σαμαρά τα Ζάππεια. Έπρεπε να πειστεί ο τίμιος λαός πως για όλα τα κακά της μοίρας του φταίνει οι «κακοί ξένοι». Μπορεί να του έδωσε 300 δις δωρεάν η Ευρωπαϊκή Ένωση για να αναπτυχθεί, αλλά εκείνος καλά έκανε και τα έφαγε. Και επειδή, φυσικά, δεν του έφταναν αυτά για να καλοπεράσει χωρίς να παράγει τίποτα, τον είχαν αναγκάσει να δανειστεί κι άλλα 200 δις που οι «άθλιοι ξένοι» του ζητούν τώρα να τα πληρώσει σιγά-σιγά. Πού ακούστηκε τα δανεικά να μην είναι αγύριστα;



Κι έτσι προχωρήσαμε – τρόπος του λέγειν. Και ο Σαμαράς μάζεψε γύρω του ό,τι χειρότερη σαβούρα υπήρχε: από τον Φαήλο Κρανιδιώτη μέχρι τον Παναγιώτη Μπαλτάκο.



Κοντεύαμε, λοιπόν, να τελειώσουμε τσάτρα-πάτρα με το δεύτερο μνημόνιο, όταν ο σοφός ελληνικός λαός πίστεψε μια συμμορία ηλίθιων, απατεώνων, αγράμματων και σχιζοφρενών που του είπε πως υπάρχουν λεφτόδεντρα.



Έτσι η χώρα έχασε άλλα 100 δις, έκλεισαν οι Τράπεζες και ήρθε το τρίτο μνημόνιο.



Πού να πάρει, όμως, χαμπάρι ο ελληνικός λαός και επέμεινε να τον κυβερνά η ίδια συμμορία.



Και επειδή στόχος της συμμορίας δεν ήταν μόνο η άλωση της εξουσίας, αλλά και η δημιουργία ενός ακόμα χειρότερου λαού για το μέλλον, έκανε ό,τι μπορούσε για να καταστρέψει ολοκληρωτικά μια ήδη κακή Παιδεία μας.



Ξαφνικά, όμως, φάνηκε ένα φως στην άκρη του τούνελ. Ο Κυριάκος Μητσοτάκης εκλέχτηκε νέος Πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας και άρχισε να ξαναστήνει από την αρχή το κόμμα, προσελκύοντας πολλούς σοβαρούς ανθρώπους.



“

**Για την
κατάργηση της
αποστήθισης**



ΑΝΔΡΟΥΛΙΑΣ ΤΖΑΝΟΣ



**Μητρώο
Πολιτικών
Στελεχών**

Ένα από τα μεγάλα
προβλήματα της
εκπαίδευσής μας
είναι η αποστήθιση

[illegible]